

Ο Κυρ Καμπάνης και ο μικρός Αλής

Η ιστορία που θα διηγηθώ είναι μια παλιά ιστορία που έγινε στην εποχή των πειρατών.

Οι πειρατές ελυμαίνοντο τα παράλια των νησιών ηχμαλώτιζαν ανθρώπους και ήθελαν αρκετά λύτρα να δώσουν πίσω ό,τι άρπαζαν.

Ο κυρ Καμπάνης ήτο κάτοικος της νήσου Πάρου. Ήτο άνθρωπος εμπορευόμενος, πλούσιος και πολύ καλός. Ένα απόγευμα ενώ έκαμνε τον περίπατο του στη παραλία της νήσου Πάρου, είδε ένα μικρό παιδί να κλαίει. Το πλησίασε και το ηρώτησε τι είχε. Το παιδί απάντησε κλαίοντας. Έστειλε με ο πατέρας μου με το καράβι να βρω δουλειά στην Εύβοια. Το καράβι σταμάτησε εδώ κατέθηκαν οι επιβάτες κατέθηκα κι' εγώ. Όταν μπήκαν ξανά οι επιβάτες και ξεκίνησε το καράβι, εγώ δεν πήρα είδηση. Κανένας δεν με γύρεψε κι' έμεινα εδώ δεν ξέρω πού να πάω πού να κοιμηθώ, χάθηκα.

Μην κλαις του είπε ο κυρ. Καμπάνης θα σε πάρω σπίτι μου. Θα σε μεγαλώσω σαν παιδί μου είμαι παντρεμένος, αλλά δεν έχω παιδιά. Με χαρά ξεκίνησε ο μικρός Αλής με τον Καμπάνη για τη νέα του κατοικία.

Ή κ. Ουρανία, σύζυγος του Καμπάνη ήτο ολίγον νευρική και ιδιότροπη. Μόλις τους είδε ήρχισε να φωνάζει ωραίων δώρον μου έφερεις κυρ. Καμπάνη. Κουτσοί στραβοί στον Άγιο Παντελεήμονα; Δεν βρήκες ένα χριστιανό παιδί να μου φέρεις να μεγαλώσω. Μόνο βρήκες αυτό το Τουρκόπαιδο;

Μη θυμώνεις γυναίκα της είπε ο Καμπάνης κάμε το καλόν και ρίξε το στον γυαλόν' υπόθεσε πως βρήκαμε ένα ορφανόν παιδί στο δρόμο μας και το μεγαλώνουμε αφού δεν είχαμε την τύχη εμείς ν' αποκτήσουμε δικά μας παιδιά. Ο κυρ Καμπάνης με τον καλόν τον τρόπο ηρέμησε την κατάσταση και ο μικρός Αλής υπό την στέγη της κας Ουρανίας και του κυρ Καμπάνη μεγάλωνε κανονικά. Ήτο φρόνιμο παιδί και υπάκουο και τον αγαπήσαν κι οι δυο. Ο Καμπάνης τον έστειλε και σε σχολείον τον Αλή και έμαθε και γράμματα.

Όταν ενηλικιώθηκε ο Αλής μια μέρα είπε

στον κ. Καμπάνη. Ευχαριστώ πολύ αγαπητέ μου πατέρα για την υιοθεσίαν που μου προσφερες, για την μόρφωση που μου έδωσες. Τώρα πια είναι καιρός να βγω και γω λίγο έξω να πάω κάπου να βρω δουλειά να γίνω σαν άνθρωπος' δεν είναι δυνατόν να σου είμαι βάρος συνέχεια. Δεν είσαι βάρος αγαπητό μου παιδί του είπε ο Καμπάνης. Πέρασαμε τόσο καλά όσον καιρόν ζούσαμε μαζί, μας αγαπήσες σαν γονείς σου και μεις σ' αγαπήσαμε σαν παιδί μας' τώρα όμως για να βρης μια δουλειά είσαι ελεύθερος να κοιτάξεις όπου νομίζεις για μια καλή δουλειά και να έρχεσαι συχνά να μας βλέπεις. Διότι η στέρηση σου θα μας κάμει πολύ κόπο αυτό να το ξέρεις. Ο Αλής με δάκρυα στα μάτια αποχαιρέτησε τους θετούς του γονείς και αναχώρησε.

Μετά παρέλευση χρόνου ο Καμπάνης πήγε έξω για δουλειές του και άφηκε μόνη στο σπίτι την κα Ουρανία για τρεις μέρες. Κατά την απουσία του, πέρασαν από το σπίτι πειρατές βρήκαν μόνη την κα Ουρανία και την απήγαγαν και αφήσαν σημείωση στον κ. Καμπάνη να δώσει αρκετά λύτρα να την απελευθερώσει.

Μετά τρεις μέρες όταν επέστρεψε ο Καμπάνης από το ταξίδι του και είδε ότι έλειπε η κα Ουρανία από το σπίτι και διάβασε και τη σημείωση των πειρατών στενοχωρήθηκε πάρα πολύ' στην στενοχώρια του θυμήθηκε ένα γνωστό του φίλον και πήγε να τον βρει και να τον συμβουλευθεί. Ο φίλος του τον καθησύχασε και του είπε: «Μη στενοχωριέσαι αγαπητέ και ο Θεός θα μας βοηθήσει. Έμαθα ότι εις την Εύβοιαν διωρίσθη ένας πολύ καλός διοικητής κάμνει πολλές ευκολίες σ' όσους του ζητήσουν την βοήθειά του, να πας να τον βρεις και είμαι βέβαιος ότι θα σε βοηθήσει, σ' όλους τους υπηκόους του και χριστιανούς και Τούρκους είναι δίκαιος και καλός.

Την επομένη ο Καμπάνης ξεκίνησε για την Εύβοια προς συνάντηση του διοικητού ο οποίος δεν ήτο άλλος από τον μικρόν Αλή, τον οποίο μεγάλωσε ο Καμπάνης. Μόλις τον είδε ο Αλής, έτρεξε, χαρούμενος.